

Arrest

nr. 99 734 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 13 november 2011 het Rijk binnen en diende op 14 november 2011 een asielaanvraag in. Op 24 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Bakosi origine. U werd geboren op 12 juli 1986 te Bekume. In 1996, op tienjarige leeftijd, had u voor het eerst seksueel contact met N. K., een oom van uw vaderskant. Deze contacten duurde twee jaar totdat u naar de middelbare school ging. Daar leerde u N. E. kennen met wie u op uw 15de of 16de een homoseksuele relatie begon. In april 2004 werd u thuis betrap door uw moeder terwijl u aan het vrijen was met E.. Ze brak uw arm en gooide peper in uw ogen. U vluchtte naar een vriendin van uw moeder waar u kon verblijven om uw middelbare studies af te maken. In juni 2007 leerde u A. V. A. kennen tijdens de toelatingsproef voor de universiteit. In september en oktober 2007 ging u naar uw oom om geld te vragen om verder te studeren. Nadat u weigerde nog seksueel contact met hem te hebben en hem vertelde dat u een vriend had dreigde hij ermee tegen uw familie te zeggen dat u homoseksueel was. U trok naar Yaoundé om samen te zijn met V.. U opende een call-box en V. voorzag mede in uw levensonderhoud. Op 21 oktober 2011 zat u in bar 'loisir' in de wijk Carrefour Obili met V.. Omdat u op een gegeven moment lang weg bleef kwam hij u zoeken in de toiletten. Hij begon met u te spelen en jullie werden betrap door een ander café-gast. U en V. werden geslagen door de aanwezigen. U werd door de politie naar Melen politiestation gebracht terwijl V. zwaargewond werd afgevoerd naar het ziekenhuis. U deelde een cel met acht andere gedetineerden. De chef van de cel dwong u om seks te hebben met één van de andere gedetineerden. Na twee dagen liet een homoseksuele politieagent u weten dat V. overleden was en dat als u binnen de vijf dagen na uw arrestatie niet geïdentificeerd zou zijn men u zou laten verdwijnen. Na vier dagen detentie werd u 's nachts uit uw cel gehaald door de politieagent en op een boot gezet. Op zondag 12 november 2011 kwam u aan in België. Op 14 november 2011 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende stukken voor: een originele geboorteakte; een certificaat van uw 'Advanced Level' na het middelbaar; drie medische attesten in verband met uw besmetting met HIV en Hepatitis B en een brief van de 'Word of Life' Internationale Evangelisch kerk van Brussel waarin staat dat u lid bent en u zich actief inzet voor de kerk.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking genomen kan worden.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, namelijk uw homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk kan maken.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksualiteit.

Gevraagd naar uw homoseksualiteit stelt u dat dat uw keuze is en dat u geen reden heeft om te veranderen (CGVS gehoorverslag p. 7). Gevraagd wanneer u die keuze dan gemaakt heeft, stelt u dat dat was nadat uw oom vertelde dat homoseksuelen intelligent en knap zijn en al het geld hebben. U vervolgt door te zeggen dat u zag dat homoseksuelen rijk en beroemd zijn en dat u dat ook wou. Op de vraag of uw oom homoseksueel is, antwoordt u bevestigend en voegt u eraan toe dat u zag dat zijn leven goed was en dat u dat ook wou en dat u niet kan bezig zijn met geld als u uw tijd verspilt aan vrouwen (CGVS gehoorverslag p. 8). Het feit dat u, op 30-jarige leeftijd, homoseksualiteit omschrijft als een bewuste keuze gebaseerd op sociaal succes en financiële welstand doet ten eerste twifelen aan de waarachtigheid van uw homoseksuele geaardheid.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal strijdig zijn met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw oom u dwong om hem seksueel te bevredigen en dat het zijn fout is dat u homoseksueel bent geworden (zie vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken dd.18.11.2011 punt 5, p.3). Gevraagd op het CGVS of u gedwongen werd door uw oom om hem oraal te bevredigen antwoordde u ontkennend (CGVS gehoorverslag p. 8). U stelt daarbij expliciet dat u de

bewuste keuze heeft gemaakt om homoseksueel te zijn (CGVS gehoorverslag p. 7). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksualiteit grondig aan.

Ondanks uw bewoordingen over de keuze van homoseksualiteit, gevraagd wat u voelde toen u realiseerde dat u homoseksueel was, geeft u aan dat u zich normaal en gewoon voelde en dat u het niet als een probleem zag (CGVS gehoorverslag p. 13). Gelet op het heersende sociale stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het bijzonder merkwaardig dat u zich blijkbaar nooit vragen zou gesteld hebben bij uw homoseksuele geaardheid. Dat u uw ontdekte homoseksuele geaardheid in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt ook weinig doorleefd over.

Gevraagd wanneer u zich realiseerde dat u homoseksueel was, stelt u dat dit was toen u uw eerste vriendje ontmoette nadat u uw eerste homoseksuele contacten had met uw oom (CGVS gehoorverslag p. 13). Op de vraag wanneer u zeker was dat u homoseksueel was, stelt u daarentegen dat dit was toen u uw eerste homoseksuele contacten had met uw oom (CGVS gehoorverslag p. 13). Gevraagd hoe u zeker wist dat u homoseksueel was, antwoordt u dat dat was toen u besloot dat u een groot, rijk en welstellend man wilde zijn (CGVS gehoorverslag p. 13). Gevraagd of u ooit getwijfeld hebt over uw homoseksualiteit antwoordt u ontkennend (CGVS gehoorverslag p. 13). Ook deze verklaringen ondergraven de waarachtigheid van uw homoseksuele geaardheid op fundamentele wijze.

Wat betreft uw eerste homoseksuele contacten verklaarde u dat u op tienjarige leeftijd bij uw oom werd geroepen en dat hij u homoporno liet zien. Hij zei u van orale seks met hem te hebben en vanaf dat moment had u over een periode van twee jaar regelmatig orale seks met hem (CGVS gehoorverslag p. 6). Gevraagd of u gevoelens voor mannen had voor uw eerste seksuele contact met uw oom antwoordde u ontkennend (CGVS gehoorverslag p. 8). Op de vraag welke gevoelens het bij u teweeg bracht toen u oom u vroeg om hem oraal te bevredigen antwoordt u dat uw oom zei dat het u rijk zou maken en dat hij u naar school zou sturen (CGVS gehoorverslag p. 6). Opnieuw gevraagd welke gevoelens die ervaring bij u teweeg bracht, stelt u de vraag niet te begrijpen. Nogmaals omstandig gevraagd hoe deze eerste seksuele ervaring op uw overkwam, komt u niet verder dan te zeggen dat u oom zei dat hij u trainde (CGVS gehoorverslag p. 6). Verder in het gehoor nogmaals gevraagd naar uw gevoelens bij deze eerste ervaring stelt u het niet te weten (CGVS gehoorverslag p. 7). Het feit dat u geen enkel gevoel kan plaatsen bij uw eerste homoseksuele ervaringen komt ongeloofwaardig over.

Ten tweede legde u weinig consistente verklaringen af met betrekking tot uw gevoelens voor uw partners.

Zo verklaarde u dat u voor het eerst verliefd werd op N. E., uw allereerste vriendje, toen u 15 of 16 was (CGVS gehoorverslag p.6). Later in het gehoor gaf u aan echter aan dat u nooit gevoelens voor een andere man heeft gehad tot u A. V. A. leerde kennen toen u 21 was (CGVS gehoorverslag p.13). Verder verklaarde u dat u E. nooit graag gezien heeft hoewel u eerder in het gehoor gepolst naar uw gevoelens, verklaarde dat het speciaal was met E. (CGVS gehoorverslag p. 7, 13). Gevraagd op welke leeftijd u zich aangetrokken voelde tot mannen verklaarde u, in weerwil van uw verliefdheid ten aanzien van N. E. op 15-jarige leeftijd, dat dit op 21-jarige leeftijd was toen u A. V. A. leerde kennen (CGVS gehoorverslag p.7).

Ten derde legde u bedenkelijke verklaringen af over uw betrapting en uw vrijlating na uw arrestatie.

Gevraagd naar de perceptie van homoseksualiteit in Kameroen geeft u aan dat deze zeer negatief is (CGVS gehoorverslag p. 12). U stelt ook dat als jullie elkaar overdag zagen dat dit enkel in uw zaak was (CGVS gehoorverslag p. 14) en dat jullie elkaar voornamelijk 's nachts zagen en naar een voetbalveld gingen waar niemand jullie kon zien (CGVS gehoorverslag p. 14). Desalniettemin verklaarde u dat u en uw vriend betrappt werden in de toiletten van een café in Yaoundé terwijl V. met uw penis aan het spelen was (CGVS gehoorverslag p. 12). Gevraagd naar dit risicovol gedrag antwoordt u laconiek dat V. graag speelde (CGVS gehoorverslag p. 12). Gezien de homofobe context in Kameroen, die door uzelf welbekend is, is het weinig geloofwaardig dat u dergelijk risicovol gedrag zou vertonen in een openbaar toilet van een café.

Wat betreft uw vrijlating stelt u dat u geholpen werd door een homoseksuele politieman waarvan u vermoedt dat het misschien de (ex-)vriend van V. was maar waarover u verder geen enkele informatie kan verschaffen (CGVS gehoorverslag p. 5). Uw verklaringen dat een compleet onbekende politieagent plots opduikt en u, uit sympathie voor uw ex-vriend, helpt ontsnappen uit de gevangenis komen weinig waarschijnlijk over.

Bovendien blijkt ook uw kennis van de situatie en rechten van homoseksuelen in België onbestaande te zijn.

Zo bent u niet op de hoogte van de rechten van homoseksuelen in België. U kent geen plaatsen in België waar homoseksuelen gemakkelijk met elkaar in contact kunnen treden. U kent evenementen noch feestjes voor homoseksuelen omdat u, zeggens u eigen verklaringen, daar nog niet mee bezig zou zijn (CGVS gehoorverslag p.15). Evenmin kent u verenigingen die opkomen voor de rechten van homoseksuelen. Gevraagd naar de 'Gay Pride' stelt u dat u het woord kent maar niet weet wat het betekent (CGVS gehoorverslag p.15). U geeft als verklaring dat u pas sinds een maand voor het gehoor daarmee bezig bent. Gezien het feit dat u sinds 14 november 2011 in België verblijft is het weinig overtuigend dat, indien u daadwerkelijk homoseksueel zou zijn, u pas na 10 maanden enige interesse zou vertonen in de homoseksuele gemeenschap in België.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen.

U legde ter staving van uw asielrelaas uw originele geboorteakte voor. Dit document geeft enkel een indicatie van uw identiteit die niet ter discussie staat. Het certificaat van uw 'Advanced Level' geeft enkel aan dat u deze afgelegd heeft. De brief van de 'Word of Life' Internationale Evangelisch kerk van Brussel geeft aan dat u lid bent en dat u zich actief inzet voor de kerk. Dit stuk ondersteunt uw asielrelaas echter op geen enkele wijze. De drie medische attesten betreffen uw besmetting met HIV en Hepatitis B, maar bevatten geen elementen over de oorzaak of in welke omstandigheden u deze ziektes hebt opgelopen. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u lijdt aan verschillende chronische aandoeningen die een complexe en strikte medische opvolging vergen (zie medisch attesten in administratief dossier)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op een schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6 2de lid en 62 van de vreemdelingenwet; een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in

het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen.

2.3. Er kan niet worden ingezien hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet kan geschonden zijn, nu de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.1.1. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn homoseksuele geaardheid en hieruit voortvloeiende

vervolgving geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.1.2. Volgens verzoeker hanteert de commissaris-generaal een uiterst stereotiepe en bijgevolg foutieve visie op homoseksualiteit. Verzoeker verwijst naar het rapport *"Fleeing Homophobia. Asylum Claims Related to Sexual Orientation and Gender Identity in Europe"* van september 2001. In de eerste plaats vindt de commissaris-generaal het 'bijzonder merkwaardig' dat verzoeker, toen hij realiseerde dat hij homoseksueel was, dit niet als een probleem zag. Een dergelijke redenering is echter een van de drie hoofdstereotiepen die het rapport *"Fleeing Homophobia"* aanvoert als zijnde nefast voor asielaanvragen van homoseksuele asielzoekers. Ten tweede wordt verzoeker tegengeworpen in het beleven van zijn seksuele contacten met zijn partner V. niet omzichtiger te werk gegaan te zijn. Verzoeker citeert een passage uit het rapport en voert aan dat van hem niet redelijk kan verwacht worden dat hij, omdat hij homoseksueel is, nooit uiting geeft aan zijn geaardheid in het openbaar. Daar komt nog bovenop dat verweerder hoegenaamd geen rekening houdt met het neurologisch feit dat bij seksueel contact en de gevoelens van opwindning en anticipatie die er bij komen kijken rationele remmingen het onderspit delven. Ten derde wordt verzoeker verweten dat zijn kennis over de situatie en rechten van homoseksuelen in België onbestaande zou zijn. Verzoeker meent dat zijn gebrek aan kennis ter zake niet kan aangewend worden om zijn geaardheid of vrees voor vervolging in twijfel te trekken. Verzoeker voert aan dat hij reeds aangegeven heeft dat hij getraumatiseerd was door de gebeurtenissen in zijn geboorteland en het verlies van zijn partner. In tegenstelling tot hetgeen de commissaris-generaal stelt, is het dan ook helemaal niet verwonderlijk dat hij 'pas na 10 maanden enige interesse zou vertonen in de homoseksuele gemeenschap in België'. Volgens verzoeker leidt de stereotiepe visie van de commissaris-generaal op homoseksualiteit er toe dat zijn geaardheid onterecht in twijfel wordt getrokken. Ten slotte wijst verzoeker ook nog op de richtlijnen van het UNHCR.

3.2. Wanneer de kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35). Indien stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, dan kan de geloofwaardigheid wel degelijk blijken uit de asielzoekers verklaringen betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 36). Een beweerde homoseksualiteit kan immers slechts aannemelijk worden geacht wanneer de asielzoeker blijk geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht.

Overigens, in zover uit een vergelijkende studie en persoonlijke mening van twee individuele auteurs wetenschappelijke conclusies kunnen worden afgeleid, vermag het rapport *"Fleeing Homophobia"* niet de basisprincipes inzake de op de asielzoeker liggende bewijslast en het geloofwaardig bevinden van zijn verklaringen, te verminderen. De *"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"* en de *"Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity"* van het UNHCR gelden enkel als aanbeveling en hebben geen juridisch bindend karakter.

3.3. Verzoeker kan niet ernstig beweren dat het CGVS enkel de verklaringen onderzoekt aan de hand van "stereotiepe" opvattingen en een "foutieve visie op homoseksualiteit". Immers hij toont niet aan waarom het niet redelijk is te veronderstellen dat het ontdekken van de eigen homoseksuele geaardheid geen ongerustheid meebrengt, minstens een zoeken naar een draaglijke aangepaste levensstijl. Ook verzoeker had moeten ervaren dat de maatschappij, zijn vrienden en familie een homoseksuele geaardheid niet als "normaal" aanzien en dit directe gevolgen had voor verzoekers keuze van vrienden, zijn handelwijze en zijn plaats in de samenleving. Aldus kan verwacht worden dat hij doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties, de eigenheid van homoseksualiteit, alsmede bekend is met de situatie van homoseksuelen in zijn land en in België, *quod in casu non* zoals blijkt uit hetgeen volgt.

Het feit dat verzoeker zijn homoseksualiteit situeert als gevolg (*"Het is zijn fout dat ik homo ben geworden"*, vragenlijst 3.5) van de -al dan niet gedwongen- homoseksuele contacten met zijn oom, waarbij hij verklaarde dit te ervaren als *"Mijn oom introduceerde me in homoseksualiteit. Het had veel voordelen. En ik moest mijn tijd niet verspillen met vrouwen. Ik zag dat niet als een probleem"* (gehoor p. 6) en *"Hij zei dat het me rijk zou maken en dat hij me naar school ging sturen dus deed ik het"* (gehoor p. 6), kan geenszins wijzen op een werkelijke en doorleefde bewustwording van iemands homoseksualiteit, te meer verzoeker niet kan toelichten hoe hij zich hierbij voelde (*"Hoe voelde je je daarbij?" "Ik snap het niet."* *"Welke gevoelens had je toen dat gebeurde?" "Hij zei dat hij me trainde dat ik nog jong was"* (gehoor p. 6) en *"Maar je gevoelens?" "Ik weet het niet"* (gehoor p. 7). Verzoekers relaas komt op dit punt overigens geheel verzonnen voor nu niet kan worden ingezien dat het verkrachten van een tienjarige jongen door een oom-pedofiel kan leiden tot een bewustmaking van homoseksuele gevoelens. Verzoekers ernstig tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet gedwongen karakter van deze eerste homoseksuele ervaring (vragenlijst 3.5 versus gehoor p. 6) zijn onaanvaardbaar. Daarenboven had verzoeker bij de vragen over hoe hij zich toen voelde minstens ook gewag moeten maken van de psychologische en fysieke gevolgen van een dergelijke verkrachting. De vaststelling dat hij hier geheel aan voorbijgaat, ontnemt dergelijk relaas elk realiteitsgehalte.

3.4. Uit verzoekers verklaringen inzake zijn eerste vriendje N. E. *"ik zei hem dat ik mijn oom zie dat als we homo zijn, dat als we een relatie hebben dat we dan rijk en welstellend zijn en ik overtuigde hem"* (gehoor p. 6), kan geen doorleefde homoseksuele ervaring laat staan een relatie blijken. Dat verzoeker niet meer weet of hij al (gehoor p. 6) dan niet verliefd was (*"ik kende E. maar die heb ik nooit graag gezien maar met V. was de liefde groter. Dat andere was gewoon spelen"*, gehoor p. 13) is geenszins ernstig. Ook verzoekers bewering dat hij zich pas op dat moment, toen hij zijn eerste vriendje ontmoette nadat zijn oom hem introduceerde, realiseerde dat hij homo was en dat *"Ik voelde me normaal. Gewoon. Ik zag het niet als een probleem"*, waarbij hij onmiddellijk nadien tegenstrijdig verklaart dat hij absoluut zeker was dat hij homo was toen zijn oom hem introduceerde en dat hij dit wist omdat *"ik wilde een groot man zijn, rijk en welstellend"* (gehoor p. 13) is geenszins aanvaardbaar. Verzoekers verklaringen komen lichtzinnig voor, gelet op het heersende sociale stigma en het strafbare karakter van homoseksualiteit in Kameroen. Verzoeker gaat er in het verzoekschrift dan ook aan voorbij dat dergelijke uitspraak, geplaatst in de context van zijn land van herkomst, niet als waarheidsgetrouw, laat staan doorleefd overkomt. Bovendien wijzigt verzoeker zijn verklaringen naarmate hij zijn relaas toelicht. Zo verklaarde verzoeker pas met V. voor het eerst aangetrokken te zijn tot mannen (gehoor p. 7), wat een andere versie is van de feiten. Verzoeker beperkt zich tot een opsomming van seksuele betrekkingen en rationale overwegingen zonder emotionele of emotieve inhoud.

Dit kan ook afgeleid worden uit verzoekers opvattingen over homoseksualiteit. Het is iets wat je wordt *"Ik weet niet of ik hem erin heb geduwd maar ik zocht al een partner"* (gehoor p. 7), een bewuste keuze die je maakt, waarbij hij stelt *"Ik kan aangetrokken zijn tot iedereen"*, *"Met wat mijn moeder gedaan heeft viel ik niet meer op vrouwen"*, *"Het is de beste keuze voor mij"*, *"Ik weet dat ik meer op mannen kan rekenen dan op vrouwen. Ik doe alles voor een man en niet voor een vrouw"* (gehoor p. 7) en antwoordde dat hij deze keuze heeft gemaakt omdat *"Toen mijn oom vertelde hoe ze intelligent en knap zijn en al het geld hebben. Ik zag dat ze rijk en beroemd waren en ik wou dat ook. Als ik dat zou kiezen. Met vrouwen zijn is tijd verspillen"* (gehoor p. 8). Daargelaten dat niet kan worden ingezien dat een (onheuse) eenmalige bestraffing van zijn moeder traumatischer is dan een jarenlange verkrachting van een kind door een pedofiel, komt verzoeker niet verder dan homoseksualiteit als een keuze te beschouwen die, in zijn geval louter ingegeven is door economische en sociale motieven.

3.5. Ten slotte kan ook de directe aanleiding van zijn vertrek niet overtuigen. Daargelaten dat risicogedrag niet uit te sluiten valt, komt verzoekers publiekelijke en bijzonder onvoorzichtige beleving van zijn homoseksualiteit (in de toiletten van een bar) evenmin doorleefd voor, te meer gezien verzoeker al ernstig bestraft was geweest door zijn moeder omwille van zijn homoseksualiteit, al vijftien jaar actief homoseksueel was en gezien de bijzonder zware maatschappelijke en gerechtelijke gevolgen er verbonden worden aan homoseksualiteit in Kameroen. Voorts is verzoekers bewering te zijn geholpen door een homoseksuele politieagent geheel ongeloofwaardig nu hij diens naam niet kent, te meer daar hij verzoekers reis financierde. Dat een dergelijke vrijgevigheid verzoekers bijzondere interesse niet opwekt is niet ernstig. De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vlucht wordt verder ondergraven nu hij zijn reis niet genoegzaam kan toelichten (gehoor p. 5).

3.6. Verzoeker weet verder niet wat er met zijn partner is gebeurd zodat zijn toelichting niet kan overtuigen dat hij in België nog niet zou hebben deelgenomen aan activiteiten of evenementen voor homoseksuelen omdat hij beweerdelijk nog rouwt over het verlies van zijn partner. Hoe dan ook kan dit beweerdelijk verlies niet verhinderen dat verzoeker zich omtrent de situatie van homo's in België zou informeren indien hij hiervoor werkelijk interesse had. Overigens is evenmin bijzonder aannemelijk dat er geen ontmoetingsplaatsen voor homo's in Yaoundé zouden zijn, noch op andere plaatsen in het land (gehoor p. 14). Aldus kan geenszins blijken uit verzoekers verklaringen dat hij reeds vijftien jaar actief homoseksueel is. Geenszins kan dit afgedaan worden als kleine inconsistenties zoals het verzoekschrift voorhoudt.

3.7. Verzoeker legt een fotokopie van een opsporingsbevel van 29 oktober 2011 neer, doch laat na te verduidelijken hoe dit document in zijn bezit is gekomen en waarom hij dit stuk niet aan de commissaris-generaal heeft voorgelegd. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de Raad geen hecht geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voorts blijkt uit de SRB "*Kameroen*" "*De authenticiteitswaarde van Kameroense documenten*" dat Kameroen tot de meest corrupte landen ter wereld behoort waar met gemak vervalste of echte documenten op frauduleuze wijze kunnen worden verkregen. De neergelegde documenten dienen dan ook met gepaste voorzichtigheid te worden beoordeeld, minstens dienen de oorsprong en de waarachtigheid van de stukken nauwkeurig te worden toegelicht. Verzoeker stelt ter terechtzitting enkel dat hij dit stuk zo verkregen heeft zonder nadere toelichting, wat bezwaarlijk voldoende is nu de Raad reeds vaststelde dat verzoekers homoseksuele geaardheid niet geloofwaardig is.

3.8. Verzoeker legt ter terechtzitting zijn originele identiteitskaart neer. Verzoekers identiteit staat niet ter discussie.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK